

ความท้อแท้และกำลังใจ

สวัสดิ์ค่ะ ข้าพเจ้าคือหนึ่งในบุคลากรของโรงพยาบาลค่ายสุรนารี ข้าพเจ้ายังจำได้ดีว่าได้เข้ามาในบ้านหลังใหญ่หลังนี้เมื่อวันที่ 3 พ.ศ. 48 ซึ่งวันนี้เป็นวันแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาทำงาน ซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้พบสังคมใหม่ๆ ที่ไม่ใช่สังคมนักเรียนแต่เป็นสังคมของวัยทำงาน ได้เจอเพื่อนและได้ดำเนินบทบาทใหม่ของตนเองเป็นพยาบาลวิชาชีพอย่างเต็มตัว แต่ก็อ่อนใจที่ข้าพเจ้าได้กลับมาอยู่ใกล้ครอบครัว ได้นำเอาวิชาชีพที่เรียนรู้มาดูแลบิดามารดาของข้าพเจ้าได้อย่างใกล้ชิดตามที่ได้ตั้งใจไว้

ข้าพเจ้าเริ่มทำงานในแผนกอายุรกรรมชายเพราะมีความเชื่อว่าจะทำให้เราเพิ่มพูนทักษะ ความชำนาญและเกิดความรู้จากการทำงานมากขึ้นแต่ก็ได้ทำงานได้ไม่เท่าไร ก็ได้ย้ายมาทำงานที่แผนกสูติรีเวชกรรมเนื่องจากบุคลากรที่แผนกไม่เพียงพอ รวมทั้ง ข้าพเจ้าก็ต้องการมีประสบการณ์เพิ่มขึ้น จึงได้ตัดสินใจมาทำงานแผนกนี้ โดยได้ดูแลทั้งห้องคลอด ห้องเด็กอ่อน ห้องหลังคลอดและผู้ป่วยทั้งด้านสูติรีเวชอีกด้วย คำถามแรกที่เกิดขึ้นมาในใจ “เราจะทำได้ไหมนะ ” เพราะดูภาระงานค่อนข้างเยอะเพราะต้องดูแลผู้ป่วยในหลายๆด้านในเวลาเดียวกัน และกดดันเล็กน้อยเมื่อมาเจอเพื่อนร่วมงานใหม่ๆ ช่วงสัปดาห์แรกๆ ข้าพเจ้าเริ่มงานโดยเป็น member ก่อน ก็ยังไม่รู้สึกกดดันใดๆ เพราะเราก็เคยฝึกการพยาบาลอื่นๆมาก่อน แต่พอในเดือนต่อมาได้ฝึก Inch art ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกเครียดเนื่องจากมีการจัดการด้านเอกสาร เน้นการบริหารประสานงานมากมาย รวมทั้งข้าพเจ้าทำงานช้าจนบางครั้งรู้สึกตัวเราเองเป็นภาระของเพื่อนร่วมงาน ต้องกลับมาร้องไห้ที่บ้านประจำ แต่พี่และเพื่อนๆที่ทำงานก็ให้กำลังใจและดูแลข้าพเจ้าเป็นอย่างดี รวมทั้งหัวหน้าของข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น และเป็นที่ปรึกษาดูแลเปรียบเสมือนพี่น้องทำให้เรามีกำลังใจในการที่จะพยายามทำงานให้ดียิ่งขึ้นให้ได้ และบอกตัวเองทุกครั้งที่การทำงานย่อมเกิดการผิดพลาดได้และเราควรเอาข้อผิดพลาดเรานั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น เดือนที่สามได้เข้ามาฝึกในแผนกห้องคลอด สมัยเรียนไม่เคยได้มองว่าเราจบมาจะได้มาอยู่ในห้องคลอด เนื่องจากเก็บประสบการณ์ก็ไม่ค่อยได้ เนื่องจาก case น้อย แต่ต่างจากเพื่อนๆที่พำนักได้ case ครบในเวลาใกล้เคียงกัน แต่พอมาทำงานกลับแตกต่าง เพราะข้าพเจ้าได้ทำคลอดบ่อยมากๆ รวมทั้งได้ประสบการณ์แปลกมากมาย เช่น เคยทำคลอดถึง 4 รายภายในเวลา 4 ชั่วโมง ทำคลอดทำกัน ทำคลอดแฝด ทำคลอดครรภ์แฝดน้ำ เป็นต้น จนทุกคนพากันแซว “ใครขึ้นเวร สิริขวัญอีกแล้ว...” ข้าพเจ้าถามตนเองว่าเหนื่อยไหม...ท้อแท้ไหม...กับงานที่ทำอยู่ปัจจุบัน ข้าพเจ้ายอมรับว่าเหนื่อยและบางครั้งก็ท้อแท้ แต่ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกทำทนายและมีความสุขในเวลาเดียวกัน เคยมีครั้งหนึ่งมีกล้องฟุตูปริศนาหน้ากล้องระบุชื่อถึงข้าพเจ้า ลักษณะกล้องภายนอกดูไม่สวยงามเท่าไรนัก จนพี่ที่แผนกบอกระวังเป็นระเบิดคนนะ พอยกกล้องขึ้นมาแนบหูก็ได้ยิน เสียงดึกดื้อๆจริงๆ แต่ใจหนึ่งก็บอกตนเองว่าเราไม่เคยคิดร้ายกับใครคงไม่มีอะไร.... พอแกะกล่องออกดู พบว่า มีของสอง

ขึ้นคือพวงกุญแจหนึ่งอันเป็นกรอบใส่รูปสองด้าน ด้านหนึ่งเป็นรูปของข้าพเจ้า อีกด้านหนึ่งเป็นรูปเด็กน้อยตัวเล็กๆคนหนึ่ง ส่วนอีกชิ้นหนึ่งเป็นนาฬิกาตั้งโต๊ะโดยมีรูปข้าพเจ้ากับเด็กน้อยน่ารักคนนั้นอยู่ข้างใน และมีข้อความว่า “ขอบคุณมากนะคะที่ดูแลเราสองคนแม่ลูกเป็นอย่างดี จากแม่ตาและน้องอายายาย” ข้าพเจ้าดู เวลาที่น้องเกิดข้าพเจ้าทำคลอดน้องนานถึง สองปีแต่ผู้ป่วยก็ยังจำข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มใจมากมาย มีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น ครั้งหนึ่งงานที่เคยทำให้เราท้อแท้ ในเวลาเดียวกันกลับทำให้เรามีความสุขได้เช่นกัน

ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าทำงานที่แผนกสูติรีเวชกรรมเป็นเวลาประมาณสี่ปีแล้ว จากเดิมที่เคยเป็นน้องพยาบาลก็เปลี่ยนบทบาทเป็นพี่พยาบาลคอยดูแลน้องๆที่เข้ามาใหม่ จากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้เราเข้าใจน้องที่เข้ามาได้เป็นอย่างดี และข้าพเจ้าก็บอกตนเองเสมอว่าเราควรดูแลน้องๆเหมือนพี่ๆที่แผนกเคยดูแลเรา และสัญญากับตนเองว่าจะทำบทบาทของพยาบาลให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้.....